

Nr. 130 19. årgang
Juli 2021

Grundejerforeningen
Strandgården

Strandgårdsbladet

*Bentes oldebarn Embla som rabarber-fe fotografert af sin mor
Manja Wøldike*

home *fritid*

Sol, strand, salg og vand

Klik ind på home.dk/fritid og se, hvorfor home er den bedste til at sælge dit fritidshus

HOLBÆK

Michael H. Jørgensen a/s
Statsaut. ejendomsmægler & valuarer, MDE
Labæk 13, 4300 Holbæk
holbaek@home.dk

T lf. 59 43 59 59

www.home.dk

home

vi vil være din foretrukne ejendomsmægler

EJENDOMSMÆGLERKÆDE FOR DANSKE BANK KONCERNEN

Nyt fra Bestyrelsen

Generalforsamling 28. august

Som tidligere meddelt afholdes generalforsamling lørdag den 28. august. Forslag til vedtagelse skal fremsendes skriftligt til formanden **senest den 1. august**.

Da der ikke blev afholdt generalforsamling i 2020 vil der i den forbindelse være en hel bestyrelse på valg. Det ser således ud:

På valg i 2020, hvor GF ikke blev afholdt:

Bestyrelsesmedlemmer:

Klaus Burnæs ønsker at udtræde af bestyrelsen og påtage sig hvervet som brolaugsformand, som han allerede har overtaget.

Angela Teglstrup modtager ikke genvalg

Kasserer: *Mogens Kjær* modtager genvalg

På valg i 2021:

Formand: Hans Jørn Lykke ønsker at træde tilbage som formand og forlade bestyrelsen.

Bestyrelsesmedlem: *Kennet Jørgensen* modtager genvalg.

Det betyder (jfr. vedtægternes §9—se side 4) at der skal findes en *ny formand*, som vælges for en 2-årig periode.

Til erstatning for *Angela Teglstrup*, skal findes et bestyrelsesmedlem, som vælges for 1 år.

Mogens Kjær kan genvælges for 1 år.

Kennet Jørgensen kan genvælges for 2 år.

Revisor, revisorsuppleant og bestyrelsessuppleant vælges hvert år. Jeg antager, at de siddende modtager genvalg, men ved det ikke.

Derfor opfordres beboere til at melde sig til bestyrelsesarbejdet.

Oplysninger om arbejdet kan fås hos formanden og kassereren tlf. 2330 2838.

Med venlig hilsen

Bestyrelsen

e-mailadr.: gf@strandgaarden-tusenaes.dk

Hans-Jørn: 2218 4120 *Angela*: 2299 0103

Vedtægternes § 9

Bestyrelsen består af 5 medlemmer, der vælges for 2 år ad gangen på foreningens ordinære generalforsamling, således at formanden og 1 bestyrelsesmedlem er på valg i ulige år, og kassereren og 2 bestyrelsesmedlemmer i lige år. Formanden og kassereren vælges af generalforsamlingen, mens den øvrige bestyrelse konstitueres på det første bestyrelsesmøde efter valget. Udover bestyrelsen vælges en suppleant til denne samt en revisor og en revisorsuppleant. Suppleanterne vælges for ét år ad gangen.

Bestyrelsen varetager foreningens interesser i overensstemmelse med det mandat og de beslutninger, generalforsamlingen måtte vedtage. Bestyrelsen påser endvidere, at foreningen efterlever offentlige myndigheders krav og regulativer i det omfang, disse relateres til foreningen som helhed.

Bestyrelsen fastsætter et ordensreglement, hvis primære formål er at fremme indbyrdes hensyntagen, bevare udstykningen som et roligt rekreativt område, herunder fremme trafiksikkerheden og begrænse støj-, lugt- og røggener. Medlemmerne er forpligtet til at overholde ordensreglementet.

Bestyrelsen kan, i fornødent omfang og under ansvar over for generalforsamlingen, antage lønnet arbejdskraft eller indhente sagkyndig bistand.

Bestyrelsen fastsætter selv sin forretningsorden og fører referat over forhandlingerne og de af bestyrelsen truffne beslutninger. Bestyrelsen fører endvidere et medlemskartotek indeholdende medlemmernes helårsadresse og - i det omfang dette er oplyst - medlemmernes telefonnummer og e-mail adresse.

aut. El-installatør Niels Jørgensen

Vestergårdsvej 66, 4300 Holbæk Tlf. 59 46 15 04

www.nj-el.dk

nj@nj-el.dk

NJ El-service, den lokale el-installatør,

din garanti for en sikker forbindelse!

Lidt nyt fra viceværten

De tre bænke langs vandet er nu ”fundet” igen. De var vokset helt væk i det høje græs! Den østligste bæk er også blevet repareret, der er sat nye brædder på, desuden er soklen blevet genmonteret,

Da der ikke kunne fås fyrretræ, blev det lærketræ. Noget dyrere, men med meget længere holdbarhed, så det er nok billigere i længden.

De to ”otter”-bænke, som står langs stranden er blevet fri for ukrudt og nogle brædder genmonteret, så de virker ok igen.

Alle skraldespande er blevet blotlagt for græs og har fået nye gennemsigtige poser på, så vi kan komme af med dem på omlastningen. Hidtil har formanden og undertegnede lagt dem i vores egne skraldespande.

Så må jeg sige, at jeg nyder de nye bænke på badebroen – de fungerer bare! Meget solide, så det bliver spændende at se, hvor længe de holder.

Håber læsere af bladet vil bruge de lokale faciliteter: badebro, bænke og fodboldbane. Det er det, de er her for.

Hilsen

Steen Rasmussen
Vicevært, Vest 3

Her er et billede af den østligste bæk, som er blevet rettet op og fået nye brædder på.

Vedr. nr. 129: Fotos fra broopsætningen s. 5 og bagsiden er taget af Emma Burnæs, Ø 47.

Plæneklipperservice.dk

v/ Torben Gundersen

Landevejen 83, 4532 Gislinge

**Salg, service og reparationer af
have-park maskiner**

Service af almindelig plæneklipper:

Motorolie, tændrør, luftfilter skiftes, slibning af kniv, motor justeres.

Pris 500 kr. inkl. moms

*

TILBUD

Service af almindelig havetraktor:

Motorolie, tændrør, luftfilter skiftes, slibning af knive, remme efterses,
dæktryk kontrolleres.

Pris 1.295 kr. inkl. moms

*

***Vi sælger og servicerer have-park maskiner
og reservedele til:***

Stiga, Texas, Partner, McCulloch, Flymo,
Briggs & Stratton, Efco, Honda, Tecumseh, Alko, Ginge,
Stihl, Husqvarna, Jonsered,
Variant trailere, m.fl.

Ring eller kig forbi for et uforpligtende tilbud.

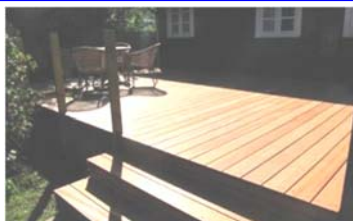
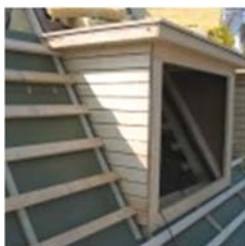
Tlf. 28 15 65 25

Plæneklipperservice.dk * www.plæneklipperservice.dk

TJ Tømrrerservice

(kun et stenkast fra Strandgården, lige ved Audebo dæmningen)

Vi har stor erfaring indenfor:
Tagrenovering / Vinduesudskiftning
Enfamiliehuse / sommerhuse
Forsikringskader

*Vi er et kvalitetsbevidst tømmer og snedkerfirma, v./
Tømrmester Tommy Woxholt, og Tømrmester Jørn Løvenhorst.*

TJ Tømrrerservice

Audebo Skolevej 14 - 4300 Holbæk

www.toemrrerservice.dk * tj@toemrrerservice.dk

Tommy 2162 3130

Jørn 2025 6436

Ring til os

og få en snak om dine planer, og en fast pris på dit byggeprojekt

Den dynastiske Sydegryde – 3. del

Bitter-sød dessert

Og det blev hverdag igen ...

Ved giftermålet blev Fernando medregent. Det regnedes som en selvfølge, at en greve deltog i de krigshandlinger, hans grevskab involveredes i – her grevskaberne, for det drejede sig både om Flandern og Hainaut/Hennegau. Som trettenårig var Jeanne ikke egnet til den post.

På vejen hjem til Flandern efter bryllupsfesten blev det unge par arresteret af Philips søn kronprins *Ludvig* (1187-1223-1226), der mente at have et mellemværende med dem. Det drejede sig om hans salig mor, *Isabella af Hainauts* (1170-1180-1190) *medgift* = grevskabet Artois, der lå mellem Picardiet og Flandern-Hainaut. Det havde forinden været en del af Flandern. Jeannes far havde været stærkt imod arrangementet og havde også indledt krig mod Philip.

Jeannes far, *Baudouin*, havde inddraget Artois efter Isabellas død, og Jeanne rådede åbenbart over det i 1212. Ludvig fandt måske tiden moden nu Jeanne var blevet gift, og dermed ikke længere helt underlagt Philips formynderskab. Det havde nok set for groft ud, hvis Philip havde inddraget det i formynderperioden. Det så lidt bedre, men næppe pænt ud, at det var en myndig søn, der krævede sin mors medgift udleveret - lige inden han faktisk annekterede den.

Dette overgreb bragte Fernando i harnisk i en mere end én forstand. Som han så det, var der nærmest tale om ”væbnet røveri”. Han var også overbevist om, at det var Philip, der stod bag sønnens ublu krav. Det var nu ikke ualmindeligt, at der opstod problemer omkring en *medgift* og betalingen af den. Det samme kunne ske mht. *livgedingen*, dvs. den fremtidssikring en kvinde fik ved sit bryllup, ifald ægtemanden døde før hende, og som hun derefter skulle leve af. Såfremt kvindens slægt var meget mægtig, kunne de under bryllupsforhandlingerne kræve en meget omfattende livgeding.

En medgift hang sammen med sagens vigtighed for brudens slægt. Var den stærkt opsat på at få gennemført brylluppet, kunne det være nødvendigt med en stor medgift. Det viste, at man tog sagen meget alvorligt. Det krævede så, at brudens far eller slægt kunne tilvejebringe midlerne. Eller stille en passende sikkerhed for den. Måske ikke altid en lige heldig løsning. Således mistede den Christian 1. (1426-1448-81) af Danmark-Norge i 1469 Orkney- og Shetlandsøerne, der blev stillet som pant for en medgift på 60.000 gylden (en enorm sum), som han ikke formåede at udrede på anden vis. Det gik i øvrigt mest ud over Norge, der fra fordums tid ”ejede” øerne. Her var han jo også konge. Formålet var en skotsk-dansk alliance mod England, og ”ofret” var Christians datter Margrethe, der blev gift med James 3. af Skotland. Christian var i øvrigt blevet dansk konge, fordi han indvilligede i at gifte sig med enkedronningen, den kun attenårige Dorothea af Brandenburg (1430-95). Hun havde sikret sig en meget omfattende livgeding i unionslandene. Det var alt for kostbart af lade den ligge ”unyttigt” hen som livgeding, da den kunne bruges anderledes fornuftigt. Det blev aftalt længe før, at man anede, at den meget myndige og økonomibevindste dronning først døde som 65-årig.

Indlede en krig mod Ludvig eller Philip turde Fernando ikke, dertil var forholdet alt for ulige. I stedet knyttede han sig til Philips svorne fjender fætrene John og Otto. Det kunne ligne en overmægtig koalition, den engelske konge og den tysk-romerske kejser. Men det var mestendels et synsbedrag. Både John og Otto havde svære problemer på hjemmefronten. De måtte oveni sikre sig assistance fra andre, før de vovede at gå i lag med Philip. Disse andre kunne måske sikre sig et fedt len, hvis alt gik efter planerne.

I Repræsentanternes Hus i den amerikanske Kongres er der over 23 galleridøre anbragt marmorrelieffer af personer, der gennem tiden har haft vigtig indflydelse på udviklingen af den amerikanske lovgivning. Blandt dem er der to paver: Innocens 3. pga. resultaterne opnået på det 4. Laterankoncilium i 1215, men også hans øvrige indsats som kanonisk lovgiver og hans slægtning Gregor 9. (1145/70-1227-1241), der i 1234 udsendte Liber Extra, der omfattede de kanoniske love, der var tilkommet siden Gratians Dekretaler fra 1150'erne. Reliefferne er udført af de amerikanske billedhuggere Joseph Kiselewski (I) og Thomas Hudson Jones (G) i 1950. I øvrigt er der også en portræt af Philips sønnesøn Ludvig 9. den Hellige (1214-1226-1270) - og selvsagt også et af Napoleon pga. Code Civil (1806) fra 1807 Code Napoleon, som fik en ikke ringe betydning for lovgivningen i lande, han beherskede og altså også andre som f.eks. de nordamerikanske fristater (AKA USA).

Jeanne og kirken – Fernando med

Meget tyder på, at Jeanne hele livet var kirkens ”flinke og lydige datter”. Udover at støtte den flanderske kirke generelt, støttede hun også tidligt cistercienserordenen og senere, da *franciskanerne* dukkede op på scenen, fra ca. 1210 og frem denne orden. Samt den noget anderledes ”orden” *Beginerne*, som ikke var rigtige nonner, fordi de skilte sig fra de etablerede nonnesamfund ved at virke ude i bysamfundene til gavn for deres verdslige og trængende medsøstre. Beginerne boede sammen i små grupper og stod mere frit end de ”rigtige” nonner, der principielt bandt sig som (”indelukkede”) nonner på livstid. Denne organisation udfoldede sig især i området mellem Seinen og Rhinen, med et tyngdepunkt i Flandern.

Det var vigtigt for beginerne med fyrstelig støtte, fordi de ledende i kirken af og til var kritiske overfor dem, dels fordi de havde svært ved at styre dem, og ibland tillagde den nærmest kætterske holdninger, hvad der ingenlunde var ufarligt. Samtidig kunne de gejstlige ikke se bort fra, at der i høj grad var brug for beginernes indsats. Beginerne vandt også indpas i Danmark i beskedent omfang. De nævnes i Roskilde 1263, København 1274, Ribe 1290 og i Mariibo (uden årstal) knyttet til birgiterklostret dér.

Også Fernandos slægt havde nære forbindelser til *cistercienserne*. I 1147 havde hans farfar *Afonso 1. Henriques* (1112-1139-1185) erobret byen Santarem fra muslimerne, og da han ønskede at takke *Jomfru Maria* for hendes hjælp til sejren, var det bedste at stifte et kloster til hendes ære. Da han i forvejen hørte til den ”tro Maria-bekender” den hellige *Bernhard af Clairvauxs* venner, var oplagt at indlemme dette kloster, *Alcobaça* i Skt. Bernhards orden. Det blev besluttet i 1148. Indlemmelsen blev pavelig godkendt i 1153. Det var det sidste af de 169 klostre, som Skt. Bernhard selv stod for. For Clairvaux det fjernest liggende (Clairvaux SØ for Troyes i Champagne – Alcobaça ca. 120 km nord for Lissabon: 1.200 km). Klosterkirken tjente senere som gravkirke for medlemmer af de portugisiske kongefamilie.

Ouverturen til Slutopgøret

I den langvarige ouverture, der gik forud for kulminationen på opgøret i juli 1214, spillede Innocens en vigtig rolle. Måske endda den vigtigste. Hoved-hovedrollen kunne man måske kalde den. Andre hovedroller var besat af John, Otto og Philip. Hertil kom en del vigtige biroller.

For ikke at fylde flere årgange af Strandgårdsbladet med blot en smule detaljerede beskrivelser af hændelserne er det nok mest praktisk med en kort, kronologisk oversigt, der kan give en idé om, hvad der gik forud. En smule er også behandlet i tidligere numre.

1198: De tyske stormænd afviser af vælge hohenstaufferen kejser Henrik 6.s søn, *Frederik (2.) af Sicilien* (1194-1198/1212/1220-1250) som tysk konge, og vælger i stedet for welferen Otto 4., søn af Henrik Løve. Hohenstaufferne vælger så Henriks bror Filip af Schwabien som modkonge. Otto støttes af sin morbror Richard Løvehjerte (og svogeren kong Knud 6. af Danmark), mens Filip støttes af sine navnebror Philip 2. Frederik må vente på kongekroningen til 1212 (Mainz) og 1220 kejserkroningen i Rom. Innocens, netop tiltrådt som ny pave aftaler med Frederiks mor, normannerætlingen enkekejserinde *Constance*, at han (paven) bliver Siciliens lensherre og formynder for den treårige Frederik. Dermed har Innocens sikret sig Italien syd for kirkestaten.

1199: Ved Richard Løvehjertes død mister Otto sin vigtigste støtte. Otto lider flere nederlag i de interne tyske kampe.

1201: Pga. en konflikt om besættelsen af et tysk bispesæde kommer Innocens og Filip i konflikt, hvorefter paven støtter Otto.

1202: En fransk domstol fradømmer John hans franske len som forbrudte og overdrager dem til Philip. De følgende fire år kæmper John uden held for at tilbageerobre lenene. Valdemar Sejrr bliver dansk konge.

1204: Jeannes far, grev *Baudouin* deltager i det berygtede 4. korstog og udpeges efter erobringen af Konstantinopel til (latinsk) kejser. Året efter rager han uklar med bulgarerne, tages til fange og dør i fængslet.

1205: Filip krones som tysk enekonge i Mainz. Baudouin efterfølges af sin bror, Henrik, som katolsk kejser (*Henrik 1*). Den bedste af de latinske kejser i denne grusomme sag (1204-61).

1208: Innocens opgiver at støtte Otto og anerkender Filip som konge. Lover ham mod at få visse løfter kejserkronen (som kun paven kan give). Men samme år myrdes Filip af en personlig fjende, og Otto vælges nu til tysk enekonge. Otto kejserkrones snart efter, men først da han har givet afkald på magten over den tyske kirke. Givet den tilbage til paven mao.

1210: Fra de kejserlige besiddelser i Norditalien trænger Otto – i strid med aftalen med paven – gennem kirkestaten og ned i Syditalien. Pavemagtens ”skrækscenarium”. Otto bandlyses, men uden effekt. I stedet for tilbyder Innocens nu Frederik kejserkronen – naturligvis mod en del løfter fra Frederiks side. Samtidig giver Philip sin støtte til Innocens.

1212: Brylluppet i Paris. Frederik 2. rykker op i Schwaben og krones til tysk konge i Mainz; accepteret af de fleste tyske stormænd.

1213: Truet af en fransk invasion og oprør i England kapitulerer John overfor Innocens, bøjer sig for alle kirkens krav og hylder paven som Englands lensherre. John bliver dermed pavelig vasal.

Bouvines – 1. akt

I foråret 1214 fik John omsider tid til at tage sig af problemerne med Philip. Han havde sikret sig nogle allierede, som fik projektet til at se realistisk ud. John fik også lagt en ganske fornuftig plan. Den gik på, at han angreb Aquatanien, som han stadig besad den sydlige del af. Et angreb, som Philip *måtte* slå tilbage hurtigst muligt. Det ville tvinge ham til at forlade Paris og drage langt sydpå. Syd for Loire. Når Philip var tilpas langt væk fra Paris, skulle Otto med de medsammen-svorne trænge fra Tyskland og Flandern mod Paris og erobre byen. Hvis den først kom i de allieredes hænder (= Johns) ville han have et fortrinligt bytteobjekt, når han skulle forhandle med Philip. De andre skulle selvfølgelig også have deres del af kagen. Efter mid-delalderlig tankegang var det at besidde en hovedstad det samme som at have magten i landet. Det ville ikke være noget urimeligt, ja dårligt nok usædvanligt krav, hvis John ville kræve sine len tilbage mod at aflevere Paris til Philip.

Planen fejlede således ikke noget. Problemet var de medvirkende. John fik samlet en hær i England og sejlede fra Porsmouth til La Rochelle (15.2. 1214) og drog derfra ind i landet. Philip samlede sine private tropper i Paris og drog sydpå, i første omgang for at afskære Johns forsynings- og retrætelinien. Imens, og det indgik ikke i Johns plan, samlede kronprins Ludvig yderligere tropper, som skulle sendes sydpå, hvis Philip fik problemer. Da Philip passerede Loire skulle Otto & Co. skyndsomst være på vej mod Paris. Der var ingen tid at spille. Men Otto syntes ikke at have travlt. Den 11.8 1212 døde hans gemalinde Beatrice af Schwaben (1198-1212), datter af hans rival i den tyske kongestrid, Filip, efter kun tre ugers ægteskab. Nu havde Otto fundet en ny og mere passende partnerske, rent aldersmæssigt: *Maria af Brabant* (1190-1260), der var datter af hertug *Henrik af Brabant* (1165-1235), en af de medsammen-svorne, der pikant nok i 1213 var blevet gift med Maria af Frankrig (1198-1224), datter af Philip 2. 19.5. blev Otto og Maria gift i Maastricht. Otto manglede ellers på det tidspunkt at samle de sidste tropper. John må i disse dage have været meget urolig over og utilfreds med Ottos sendrægtighed.

I Midtfrankrig lykkedes det for Philip af tilføje John nogle mindre nederlag, som dog tvang ham tilbage til England pga. uro dér. Mens Ludvig var på vej sydpå for at rydde op, drog Philip hastigt nordpå, dels for at sikre sig flere tropper og hvad der ellers behøvedes, og dels for at imødegå Otto & Co., som han vidste var på vej, måske ikke præcis hvorhen, men dét havde han nok en fornemmelse af, da han vidste hvor de kom ud fra. Otto var vist heller ikke uvidende om Philips bevægelser. Han syntes at have regnet med, at Philip havde behov for mere tid til at komme helt op på den rette kampkraft efter kampene sydpå.*1.

NAVNE-MANI: Der var et rent ”gengangeri” mht. navne i de fyrstelige snirkler. På spindesiden kan f.eks. nævnes *Isabella*, den spanske form for *Elizabeth*, navnet på Johannes Døberens mor, iflg. traditionen – den samme tradition, der gav Jomfru Marias forældre navnene Anna og Joachim. Kejser Frederik 2. var gift med hele to Isabellaer. Endda lige efter hinanden – af i alt fire gemalinder. Christian 2. af Danmark-Norge blev i 1515 gift med kejser Karl 5.s søster Isabella. der i Danmark blev kaldt for Elizabeth. Mange andre pigenavne end Isabella kunne nævnes.

På sværdsiden kan som eks. nævnes de mange Henrik’er (Heinreich, Henry, Henri, Henrico, Vilhelm’er, der nationalt blev kaldt for bl.a. William, Guilhem, Guillaume, Guglielmo m.fl.)

Slaget ved Bouvines 27. juli 1214

Hvorom alting er kom det tilsyneladende bag på Otto, at Philip så hurtigt og i kampklar stand kom så langt nord på og tilmed var i stand til - trods en fart, der må have voldt problemer for de franske fodtropper -, at angribe Otto & Co., inden de var kommet ordentlig på plads og i det hele taget være fuldt kampberedte. De to hære var efter tidens forhold pænt store. Philips samlede styrke var på ca. 7.000 mand, heraf ca. 1.600 riddere og Otto-gruppen rådede over ca. 9.000 alt i alt, heraf 1.600 til hest. Philip gik så energisk til værks, også personligt, at han ret tidligt i slaget blev stødt af hesten og faldt til jorden. Franske riddere slog straks kreds om ham og fik ham i sadlen igen, uden at den ellers dramatiske affære, der kunne have afgjort slaget, fik nogen virkning. Det voldsomme slag varede i fire-fem timer. Inden det sluttede flygtede Otto i vild panik østpå.

Da Ottos samlede enheder ikke forstod at koordinere deres bevægelser på slagmarken, led de svære tab, især fodfolket. Af ridderne blev 169 dræbt og 131 blev taget til fange. Blandt de fornemste krigsfanger var grev *Renaud 1. af Boulogne* (1165-1227) og Fernando. Da Renaud ikke ville forlige sig med Philip, sad han fængslet til sin død. Jeanne og Philip kunne efter slaget ikke komme overens mht. løsesummen for Fernando, så han måtte sidde til 1226, da Jeanne fik overtalt Philips enke *Blanche af Castilien* og den nye konge, *Ludvig 8.*, til at acceptere en langt mindre løsesum. Med så mange fangne riddere må Philip have indkasseret en kæmpe-sum i løsepenge. Philips egne tab var ifølge kilderne såre beskedne.

Fra en af de tidligste beskrivelser af Slaget ved Bouvines: Den dramatiske situation i begyndelsen, da Philip var stødt af hesten – formentlig af Hugh de Boves, der ses flygte ud mod højre. Tv. Philip med krone og hans skaberakkledte hest. Billedet stammer fra værket Chronica Majora fra ca. 1250. Forfatter og tegner var den alsidige engelske benediktinermunk Matthew Paris (Matthæus Parisiensis) (ca. 1200-1259) fra abbediet i St. Albans i England. Han boede dog også flere år i Frankrig, deraf tilnavnet. Han var også kartograf. Han skrev og illustrerede flere værker på hhv. latinske og engelsk-normanniske vers. Han er nok den, der gengiver krigerne i 1214 mest korrekt hvad våben og påklædning angår. Men han levede jo også samtidig med begivenhederne. Som det ses er alle iført ringbrynje, Hugh desuden en overkjortel, af de slags som korsriddere ofte afbildes med. Han var ka' hænde også fhv. korsridder.

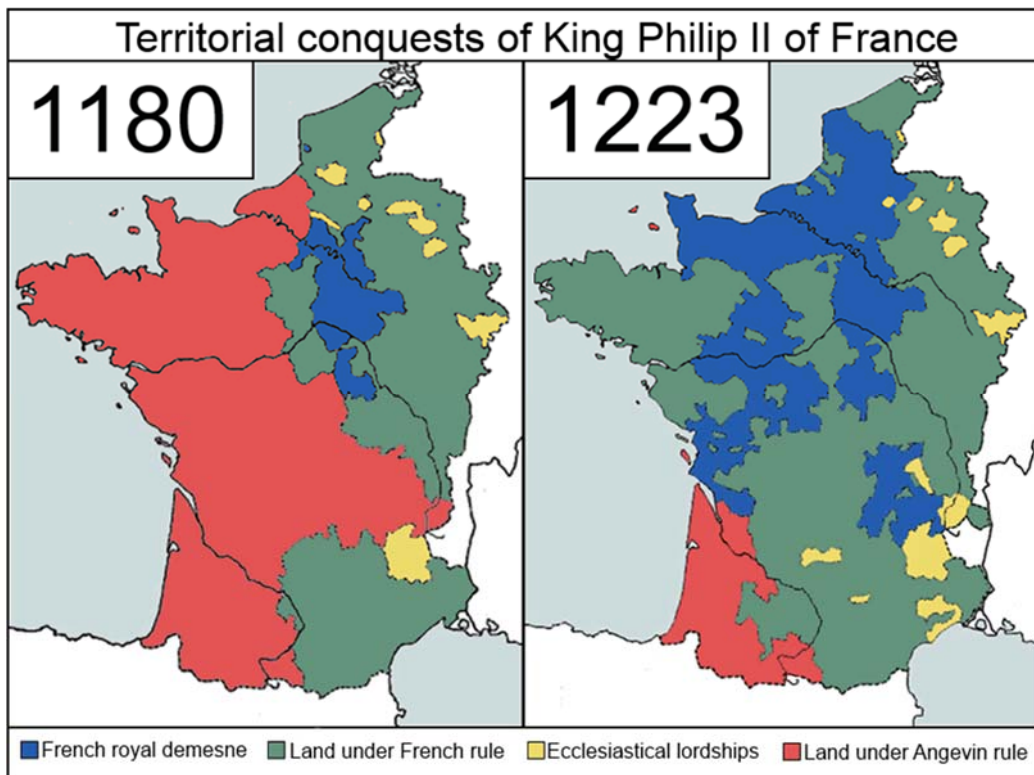
I Galerie des Batailles (Slaggalleriet) i Versailles hænger den franske maler Horace Vernets (1789-1863), personlige udgave af Bouvines-slaget. Malt i 1827. Vernet er i dag blandt de indviede nok mest kendt for sine Napoleon-billeder, hvoraf han er mester for nogle af de meget berømte bidrag (især fra slaget ved Jena (1806) malt i 1836 (Versailles)) og ellers som en fornem hestekildrer. Her har han benyttet sig af lejligheden. Næppe nogen er i tvivl om, at den vælige gang er yderst til højre er kongens. Det må afsløres, at de heste, der blev brugt i 1214, var knap så imponerende og smukke. Når det gælder sadler og seletøj mv. har han, ligesom for dragternes vedkommende brugt sin livlige fantasi. Nogle få kan til nød gå an, mens resten er blandet gods fra langt senere århundreder. Men flot er billedet, må man vel sige. Han har næppe opsøgt Matthew Paris' langt mere realistiske illustrationer fra begivenheden. De svarede heller ikke til romantikkens idealer. I 1833 malede han også et udmærket portræt af (Alberto) Thorvaldsen. Thorvaldsens italienserede fornavn genfindes i navnet på det legat, som brygger Carl Jacobsen stiftede i 1879 til anskaffelse af billedhuggerværker til pryde for offentlige pladser og haver i København, bl.a. Ørstedsparken mv.

En mulig årsag til Otto & co.s problemer kunne være sprogforbistring. De medvirkende stormænd indordnede sig nok under den, der havde overkommandoen, men de førte helst selv deres egne tropper. Det var ikke noget problem, når alle talte eller i hvert fald forstod det samme sprog. Det var sikkert tilfældet blandt Philips tropper, mens Otto & co.s bestod af mænd, der kom fra tyske, flamske og fransktalende områder. Det ville hverken være første eller sidste gang dette problem fik betydning under et slag. Under 2. verdenskrig havde tyskerne i Rusland en del besvær af denne slags med de italienske, ungarske og rumænske kontingenter, der også krævede at være underlagt deres sædvanlige, nationale officerer.

Det var en stærkt styrket konge, der i et sandt triumftog vendte hjem til Paris. For taberne fik nederlaget alvorlige konsekvenser. Og det ikke kun for Fernando og Renaud. Da Otto vendte tilbage til Tyskland, blev han stort set rippet for alt. De sidste, der havde holdt fast ved ham, svigtede ham. Alt faldt i Frederiks hænder. I de sidste fire år han levede, fik han tømt ydmygelsens bæger til bunds.

Meget bedre gik det ikke for John, da slagets resultat nåede frem til England. De engelske stormænd (baronerne) udnyttede situationen til at fremsætte gamle krav med fornyet styrke. Vel vidende, at John ikke havde mulighed for at sige nej. Han mistede ikke i bogstavelig forstand kronen, men han mistede magten. Hans appeller til Innocens hjalp ikke. Det projekt gav stormændene intet for. Der var et andet, som de gav meget mere for. I forsommeren slog baronerne sig sammen og erobrede London 10.6. 1215. Den 15.6 mødtes de med John på en eng ved *Runnymede* (nær Windsor), hvor de præsenterede ham for et dokument ”til underskrift”: **Magna Carta** (”Det Store (Friheds)brev”). Dvs. *baronernes* frihedsbrev, ikke befolkningens som sådan, skønt det ofte udlægges sådan. Da John havde besejlet det, og dermed skriftligt havde afgivet sin magt, fornyede baronerne deres troskab til ham. Det gav nok en vis ro, men det var højst begrænset hvad John kunne bruge den til. Han var endegyldigt sat fra bestillingen.

En mere fornem udgave af dokumentet, udformet af den kongelige ret, udsendtes 15.7. til sheriffer og andre embedsmænd samt til rigets bisper. Så vidste de – og mange andre via dem – besked. England er et af de få lande, der aldrig har haft en nedskreven konstitution (grundlov). Magna Carta med senere ændringer spiller en ganske stor rolle i det lovkompleks, der anses for en slags konstitution, der efterhånden opbyggedes. Hertil hører bl.a. den såkaldte *Habeas Corpus Act* fra 1679. Allerede Magna Carta fik betydning for den første danske håndfæstning, der gik ud over Erik Glipping i 1282. Det har også haft betydning sammen med Habeas Corpus for udformningningen af den danske grundlov i 1849 og senere. Samt flere andre landes konstitutioner. Bl.a. USA's.

En noget mere usædvanlig opfattelse af slaget er Merry-Joseph Blondels allegoriske maleri af sejren fra 1828. Det hænger på Louvre. Det er just ikke helt så nemt at forstå, som Vernets bidrag. Men kyndige iagttagere i 1828 og mange år frem havde ingen problemer med forståelsen. Allehånde personer af begge køn fra den græsk-romerske oldtid optrådte jævnlige på billeder, relieffer og i tekster. Kendskabet til antikken var udbredt, også herhjemme. Dengang. Det var i øvrigt også almindeligt i den periode – romanitikken – at skildre nordiske guder og helte i hvad der var selvpåfundne dragter fra den græsk-romerske oldtid. Også på scenen i øvrigt. Det gik bl.a. slemt ud over Oehlenschlägers guder og helte fra nordisk oldtid og middelalder. Det meste var frit opfundet til lejligheden.

Midt i billedet ses den romerske gudinde Fama, udstyret med sin attribut ryets trompet, føre Marianne (sindbilledet på Frankrig (svarende til "Mor Danmark" herhjemme) ledsaget af puttier og "krigerengle" til "den øverste guddom". Måske Zeus, Jupiter eller (mere usædvanligt) Odin (pga. Ossian). Skønt det kunne være fristende, tvivler jeg stærkt på, at det var de kristnes Gud Fader. Der var endnu (i 1828) stærke jacobinske tilbøjeligheder i den franske hær, og det betød en stærk antiklerikisme, grænsende til ateisme, skønt Napoleon ved konkordatet med paven havde tilladt den katolske kirke at fungere igen fra 1801, men hans konkordat med paven ændrede ikke de jacobinske tilbøjeligheder. Flere af de marskaller, der blev udnævnt i 1804, brokkede sig højlydt over, at selve kejserkroningen og at den skulle foregå i Notre Dame i Paris. Det smagte for meget af bourbonernes l'ancien (gamle enevolds-) regime. Napoleon valgte dog ikke den ældgamle kroningskirke Rheims Katedralen. Han valgte jo også kejsertitlen i stedet for den nok mere provokerende kongetitel.

Kortene side 14 her fortæller meget tydeligt, hvad Philip opnåede med sine krige mod John. De blå områder er kongelige domæner. Grønne er områder under fransk lov, men ikke kongelige. De gule er de kirkelige og den røde angevinske områder.

Det, der gjorde Bouvines til andet og mere end en almindelig sejr, som der havde været en del af i de forløbne ti-tolv år, var dennes sejrs vidtrækkende følger. Udover de allerede nævnte konsekvenser, så betød den, at den franske kongeslægt, *capetingerne*, omsider fik et fast greb om hele Frankrig – lige bortset fra den lille angevinske stump nederst mod sydvest. De len, Philip tog tilbage, fordelte han til forskellige medlemmer af sin slægt, der sad på dem på hans betingelser. For første gang siden Karl den Stores død i 814 sad kongemagten sikkert på tronen. Nu endda markant stærkere og rigere end nogen anden slægt i landet. Philip kunne næppe være mere tilfreds.

John kunne derimod næppe være mere utilfreds eller nedslået. Han var og blev en fiasko. Det samme kan siges om Otto, der mistede alt – bortset fra sin nye gemalinde. For Frederik var han ikke længere nogen trussel. Ingen anfægtede længere Frederiks adkomst til riget. For Fernando var det en smule anderledes. Han mistede i tolv år sin frihed, fordi Philip og Jeanne ikke kunne nå frem til et kompromis omkring løsesummen, men Jeanne forblev dog regerende grevinde til sin død i 1244. Om end hendes lillesøster *Marguerite* gjorde hvad hun kunne for at skubbe Jeanne ud i kulden og selv overtage grevskaberne. Hun måtte vente til Jeanne døde. Og stakels *Ingeborg* måtte vente på sin rehabilitering til hun blev enke i 1223.

En 1800-talstegning af Fernando i fængslet. I virkeligheden har han næppe haft så ringe kår, som ses her. Han var jo en "værdifuld" mand. Hvis Jeanne straks havde givet efter for Philips løsepengekrav, havde han indbragt omkr. 60.000 livsres. Efter tolv år slap Jeanne dog (vistnok) med 32.000. Men da var Philip også død (1223). Hans enke og søn var mere forhandlingsvillige – og -venlige.

Trioen: Otto - Frederik - Innocens

Da Otto efter nederlaget kom hjem til Tyskland, forsøgte han fortvivlet at redde, hvad reddes kunne. Nemt var det ikke, men han havde dog stadig nogle tilhængere nordpå, der ikke brød sig om, at hohendstauerne genvandt den magt, som de havde mistet, da Filip blev myrdet i 1208. En ung hohendstauer, Frederik af Sicilien (1194-1212/20-1250), Barbarossas sønnesøn, var ganske vist blevet kronet i 1212, men sad usikkert på tronen, trods Innocens støtte. Frederik var født og opvokset i det multikulturelle sicilianske rige, der både omfattede øen og Italien syd for kirkestaten, her følte han sig bedst hjemme og var ikke meget for at drage nord for Alperne. Da hans far, Henrik 6., var meget lidt hjemme, følte han sig mest forbundet med sin mor, normannerættlingen Constance af Sicilien, hvor hun havde levet hele sit liv. Men var vist meget bevidst om sin normanniske herkomst. Det gjorde det ikke bedre, at hohendstauernes holdning til den meget dynamiske og magtglade pave var meget forbeholden. De vidste hvordan han havde trynet kong John. Oveni var Norditalien kronisk usikkert for kejsermagten, og det gjaldt uanset hvem, der var kejser. Sydpå brød de sicilianske stormænd sig ikke om tyskerne. De havde smagt en smule af mosten, da Henrik 6. blev gift med Constance. Skal det hele med var der i hele riget også loyalitetsproblemer inden for kirken. Ikke alle prælater var lige begejstrede for Innocens og de kunne ikke enes om hvem, der burde være konge/kejser.

Otto var som tidligere nævnt kommet i konflikt med såvel Innocens som Frederik allerede i 1210, da Frederik endnu stod under Innocens' formynderskab. Det skete, da Otto trods sine højtidelige løfter trængte gennem kirkestaten til den syditalienske del af det sicilianske rige i den åbenlyse hensigt at erobre det hele. Heller ikke her hjalp det, at Innocens bandlyste Otto. Det havde større effekt at Innocens fik skabt en samling om Frederik som tysk konge med ud-sigt til kejserkronen. Samtidig fik paven indirekte hjælp af den danske konge, Valdemar Sejr, der indledte et erobringstog af det nordvestlige Tyskland – Nordalbingen – området mellem Elben og Østersøen – dels for at sikre sin sydgrænse ved Eidern og udbrede sin magt østpå syd for Østersøen – de første skridt mod den senere erobring af Estland og desuden stå stærkere i den vigtige handel mellem Rusland (Novgorod) og det vestlige Europa.

På slagmarken ved Bouvines fandt Philip Ottos kendemærke, den kejserlige ørn, som han sendte til Frederik i Tyskland—altså endnu en ydmygelse af Otto. På samme tid erobrede Frederik de to vigtige byer og bispesæder Aachen (Karl den Stores by) og Köln. Dermed tvang han også Otto til at søge tilflugt i Sachsens hovedstad Braunschweig, som vel sagtens pga. Henrik Løves indsats for byen udgjorde et endnu sikkert sted. Men i 1215 var det endelig forbi. Han mistede den sidste rest af magt, men opnåede dog at få bandlysningen hævet, inden han døde af dysentri 19. maj 1218. Han blev begravet i domkirken i Braunschweig samme sted som forældrene. Otto blev den eneste welf-kejser.

Innocens døde 16.6. 1216, inden hans mange politiske sejre gled ud i sandet, fordi de i for høj grad var baseret på hans sikkert meget karismatiske, magtglade, men også dygtige personlighed, hvorfor at hans ”ofres” modstandere i opgørene efter Innocens død fik for let spil, når han ikke selv kunne styre farten og de involverede. Som politiker var han en fremragende og behændig taktiker. Hans både vigtigste og varigste indsats var resultatene af det 4. Laterankoncilium i 1215. Og derudover hans øvrige indsats på lovgivningsområdet, som det fremgår af billedteksten s. 9. Innocens og den danske ærkebiskop fra 1201-23 *Anders Sunesen* syntes at have stået på fortrolig fod, og kendte måske hinanden personligt. De studerede i hvert begge i Paris og jura i Bologna—omtrent samtidigt. Korrespondancen mellem dem virker altid elskværdig, men også officielt niveau, men den kendes også kun fra Innocens' pavetid.

GRØN ANLÆGSSERVICE

HESTIA

*Ny Hagestedvej 5 - 4532 Gislinge
Tlf. 59 46 06 07 / Mobil 40 98 06 10
e-mail: hestia@mail.dk – www.hestiais.dk*

Vi tilbyder en bred vifte af top-professionelle ydelser

Fliselægning og anlæg af stensætninger til bede eller støttemure

*

Anlæg af græsplæner og blomsterbede

*

Topdress og fjernelse af mos i græsplæner

*

Fræsning og grubning af haver

*

Træfældning og beskæring

*

Stubfræsning

*

Anlæg og vedligehold af havedamme

*

Miljøvenlig ukrudtsbekæmpelse i belægnings, plæner og bede

*

Skadedyrsbekæmpelse

*

Løbende vedligeholdelse af haver og parker

Et uldent tillæg

Slaget ved Bouvines handlede ikke alene om Johns – og Jeanne-Fernandos – franske len. For det drejede sig selvsagt også om penge, og i Flandern var penge så godt som synonyme med uld. England var formentlig omkr. 1200 Flanderns vigtigste leverandør af uld. Den havde vital betydning for såvel Englands som Flanderns økonomi. Hvad Philip selvfølgelig var helt på det rene med. Så længe Flandern opførte sig rebelsk, ville han gøre sit til at ødelægge samhandlen mellem England og Flandern – og hans held med det projekt kan være årsag til, at Jeanne ikke kunne eller ville betale den voldsomt store løsesum for Fernando. Eller også kan Philip have håbet på, at fransk uld fik større betydning for den flanderske klædesproduktion, og at han ad denne vej kunne sikre så større indflydelse og dermed større indtægter.

Blandt de store uldleverandører var de engelske og franske cistercienserklostre. De holdt – mildt sagt – masser af får. De skulle bruge uld til at klæde munkene og andre, der var knyttet til klostrene, og de skulle bruge en masse fåreskind til fremstilling af pergament – det blev der brugt ganske meget af. Det var jo datidens papir. Men der var også både uld og skind til salg, og cisterciensernes overskudsproduktion gik især for uldens vedkommende til Flandern og Firenze. Det sætter Flanderns uldsult i et vist relief, at de også måtte importere uld fra Østeuropa og den Iberiske Halvø. Der var i århundreder ingen afsætningsvanskeligheder, men krige og andre uroligheder kunne selvfølgelig genere såvel produktion som eksport.

Omkr. 1200 foregik en stor del af produktionen som ”forlagsvirksomhed” (der just ikke minder om dén forlagsvirksomhed, som jeg var rodet ind i mange år). Den middelalderlige forlagsvirksomhed bestod i, at en købmand leverede en portion uld til en væver, som skulle sørge for det færdige klæde i de aftalte mængder og kvaliteter. Det videre forløb tog købmanden sig af. Væveren kunne så inddrage sin familie i arbejdet, men han var selvsagt personlig ansvarlig for resultatet. I nogle af de større byer var der dog også store spinderier, altså en industri, som klarede en hel del, og især fremstillede det meget fine og meget kostbare klæde.

Nogle få tal kan give et indtryk: Den hellige Bernhards kloster, *Clairvaux*, oprettede i hans levetid (før 1153) 5 grangier (godser) og senere yderligere ti. De var på ca. 200 ha. Her havde man i alt 3.000 får, der må have givet noget mere uld end munke mv. kunne behøve. Ligeså pergament. Men det var småting mod nogle af de store engelske cistercienserklostre: Yorkshir-klostrene *Fountains* havde således omkr. 18.000 får og *Rievaulx* 14.000. Og de var langt fra de eneste uldproducenter. En del solgte de også til Firenze. Det er af moderne historikere blevet sagt, at det var cisterciensermunkene, ”der havde gjort England til middelalderens Australien”. Italienske købmand var allerede aktive i Londen – i *Lombard Street* – den senere så berømte handelsgade. Det var dem, der bragte bankvæsenet til England – og mange andre steder. Og så skal det vel også med, at uldhandlen spillede en ikke ringe rolle som medårsag til Hundredårskrigen (1337-1453). Den engelske konge Edward 3. (1312-1327-1377), der erklærede krigen pga. den franske konge Philip 4.s provokation, var søn af den franske prinsesse og engelske dronning, Isabella, og Edward 2. (Havde dette her været skrevet for 80 år siden, ville det være en selvfølge at nævne, at Edward 3. var far til Den sorte Prins (Edvard). Ham med den sorte rustning. Men han er nok helt ukendt i dagens Danmark. Ligesom Heine og Goethe – og mange andre af fordums berømtheder).

Der var i øvrigt også cistercienser-grangier i Danmark – Santa Maria in Soer (Sorø) havde bl.a. et, der havde hovedsæde i Tveje-Merløse syd for Holbæk. Og adskillige andre rundt om på Sjælland.

Det gode 0 (nul)

At være et NUL (0) er sædvanligvis ikke særlig attraktivt. Det virker ret taberagtigt.

I 1904 skrev dansk historieforsknings grand old man *Kristian Erslev* i *Historisk Tidsskrift* en artikel om et ikke specielt sexet eller på anden måde sindsoprivende emne: ”*Den skånske Sildetold*”. Tolden var nu ikke uden betydning, idet den bl.a. var et særligt punkt på dagsordenen, da man i 1370 forhandlede den berømte fred i Stralsund, mellem Valdemar Atterdag og hansestæderne. Men det er som sådan ikke denne told, det skal dreje sig om her, men om en bemærkning i Erslevs artikel om nogle problemer mht. sildetoldsregnskaberne på Skånemarkedet i slutningen af 1400-tallet. Tolderen har tilsyneladende regnet forkert, og det kunne skyldes, at han havde anvendt *romertal* frem for *arabertal*. Mente Erslev.

Arabertallene, der har deres oprindelse i Indien vistnok (måske i Kina), kaldes sådan, fordi de kom til Europa via de arabiske områder i Spanien (*Al Andalus* = Andalusien især) måske også fra *Sicilien*. Herfra bragte lærde europæere i løbet af 11-1200 tallet dem videre ud i Vesteuropa, fordi de kunne indse hvor meget nemmere, det var at bruge dem i matematik og lignende f.eks. Hvad de må siges at have helt ret i. Det siger så noget om trægheden i den slags bevægelser, at man endnu ikke var begyndt for alvor at bruge dem i Norden så sent som i slutningen af 1400-tallet.

Faktisk er det egentlig utroligt, at det overhovedet lod sig gøre at bruge romertal til regneoperationer. Man kunne, f.eks. som en gang hjernegymnastik bruge et eksempel fra den engelske historiker *Richard W. Southern*s fortrinlige bog om den tidlige middelalder ”*Ridder og Klerk*”: prøv at lægge £ MCMXXXVII, XIX sh, IV d til £ MMCCCXCIX, IV sh, XI d. (I denne opgave ligger der for den ”moderne læser” den ”ondskabsfuldhed”, at kun de færreste i dag husker det gamle, tredelte engelske møntsystem: £, shilling og penny.) Hvis jeg ikke husker helt forkert og ejheller regner helt forkert bliver resultatet : £ MMMCCCXXXVII, IV sh, III p (med arabertal: £ 4.337, 4 sh, 3 p. Et langt enklere stykke kunne se sådan ud: XXV + XXVI = LI (25+26=51).

”Det pudsige ved nullerne er, at hver især er de ingenting, men tilsammen er det dem, der tæller” StormP.

En lille mindelse om problemet fik vi for 21 år siden i diskussionen om hvornår *årtusindskiftet* vitterlig burde fejres. Da den romerske abbed *Dionysius Exiguus* (den Lille) i 525 fastlagde Jesu fødselsår som det 754’ indtyvende efter Roms grundlæggelse, kendte han ikke til Nullet. I dag ville vi have regnet selve fødselsåret som år 0, og derefter år 1, 2 etc. Men for Dionysius var det altså år 1, og det samme gjaldt for alle andre europæere, eftersom de ikke vidste bedre – hvis de overhovedet vidste noget om slige ting. Vi burde kort sagt have fejret den ny årtusind nytårsaften 2000. Hvad vi altså ikke gjorde – sikkert kun meget få – og det fik i praksis heller ingen betydning, tør man vel sige, skønt man jo aldrig skal sige/skive aldrig. I øvrigt kan man læse nærmere om det i tidsskriftet *SFINX* 1984, nr. 4, s. 155-57.

Reparation og service af person- og lastbiler

samt

- aircon-service
- diagnose-test
- reparation af
div. maskiner

**Vi skruer på alt
-bare det kan ryge
og larme**

HAGESTED ApS
AUTOVÆRKSTED
v/ **A.K. Pedersen**

Præstebrovej 48c • 4532 Gislinge • telf. 59 46 05 85
post@hagedsted-auto.dk - www.hagedstedauto.dk

GF's Budgetstatus pr. 15.07.2021

	BUDGET	Pr. 15.07.	%
INDTÆGTER			
Kontingent (800 kr. pr. parcel)	89.600	88.800,00	99,1
Drænbidrag (200 kr. pr. parcel)	22.400	22.200,00	99,1
Indt. Hjemmesiden	2.500	1.250,00	50,0
Udhængsskabe salg af reklameopslag	500	500,00	100,0
Gebyrer	0	0,00	
Strandgårdsbladet		0	
I alt	115.000	112.750,00	98,0
UDGIFTER			
Dræn og slamsugning (vedligeholdelse)	19.000	0,00	-
Vejvedligeholdelse og snerydning	11.000	17.762,50	118,4
Fællesarealer	50.000	6.574,02	13,1
Badebro - udgifter	8.000	5.309,95	66,4
Møder og generalforsamlinger	5.500	0,00	-
Kontor og EDB	1.500	468,00	31,2
Udgifter Hjemmeside	3.500	1.250,00	35,7
Forsikringer	8.000	8.085,37	101,1
Gebyrer	2.500	1.873,55	74,9
Porto	1.000	55,00	11,0
Drænfonden (nyetableringer, m.v.)	22.400	22.200,00	99,1
Diverse	500	0,00	-
I alt	136.400	63.578	46,6

Kassererens bemærkninger til budgetstatus

På nuværende tidspunkt har 111 husstande indbetalt kontingent. Det er nogenlunde det samme antal som sidste år.

Gebyret inkluderer også en negativ rente på 882,85 – Danske Bank har varslet en stigning fra 0,6% til 0,75% gældende fra 1. juli, så kontoen må forventes at overskride budgettet.

Der er nu 99 medlemmer af vores Facebook-gruppe fordelt på 70 husstande.

-

Mogens, kasserer

PC - Hjælp

Til almindelige brugere * Til almindelige priser

Koster ikke mere end en almindelig håndværker

Jeg giver gerne tilbud, inden jeg går i gang

Er i lokalområdet og kan løse stort set ethvert PC problem

Tlf.: 28 68 35 65 * Mail: it@viltøft.net

STRANDGÅRDSBLADET

Oplag: 125 eks.

Redaktion: **Peter Brøns**
Strandgården Øst 16
4300 Holbæk
Tlf. 6081 0543
E-mail: pb@brons.dk

Deadline næste nr.: 20.9.

Grundejerforeningen Strandgårdens bestyrelse:

Formand:	Hans Jørn Lykke	Strandgården Øst	30
Næstformand:	Kennet Jensen	Strandgården Øst	35
Kasserer:	Mogens Kjær	Strandgården Øst	29
Sekretær:	Angela Teglstrup	Strandgården Øst	2
Best. medlem:	Klaus Burnæs	Strandgården Øst	47
Suppleant:	Ole Mortensen	Strandgården Øst	45

GF's mail adresse: gf@strandgaarden-tusenaes.dk

GF's hjemmeside: www.strandgaarden-tusenaes.dk

Bankkonto: Danske Bank Reg.nr. 9570 – Konto nr. 0012629303

Generalforsamling

for første gang i tre år og fire en halv måned som sædvanligt

i Kulturhuset Udby Forsamlingshus

Lørdag 28. august kl. 10

Frit efter Honoré Daumier

**Forslag til vedtagelse skal fremsendes skriftligt til
formanden senest den 1. august.**

Velkomme